

РЕШЕНИЕ

№ 2397

гр. София, 03.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.04.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антоанета Аргирова

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Ц.Митакева и при участието на прокурора Я.Димитров, като разгледа дело номер **10661** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на адв. Г. С., процесуален представител на В. П. срещу решение от 30.09.2011г на СРС по нахд № 8027/2010г. Претендира се незаконосъобразност на оспореното решение. На първо място се твърди, че РС прави преразказ на съдържанието на акта за установяване на административно нарушение и не обсъжда възраженията на жалбоподателя. Твърди се, че както наказващия орган, така и РС не правят разлика между спиране и паркиране. РС не бил длъжен да кредитира показанията на свидетеля доведен от жалбоподателя, но бил длъжен да ги обсъди. Сочи се, че липсва длъжностна характеристика на актосъставителя, като така не можело да се обоснове извод за неговата компетентност. Моли се касационната инстанция да отмени решението на СРС, като вместо него постанови друго, с което да отмени обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание, касаторът, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба, СО, район „О.“, не изпраща представител. В писмено становище се оспорва касационната жалба, като се претендира законосъобразност и правилност на решението на РС.

СГП чрез прокурор Д. взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решение от 30.09.2011г АССГ приема, че решението е валидно и допустимо.

В касационната жалба не се навеждат възражения за допуснати от РС съществени процесуални нарушения, основание за отмяна на обжалвания акт.

РС е събрал относими, допустими и необходими за установяване на фактическата обстановка по делото доказателства, въз основа на които е приел за установени факти, които изцяло от споделят от касационната инстанция.

Касационната инстанция не споделя възражението в касационната жалба за липса на доказателства за компетентност на актосъставителя. АУАН от 13.02.2010г е съставен от гл. полицай В. Р. при 05 сектор ООП – СДВР [населено място]. СРС е събрал писмени доказателства по делото относно компетентността на актосъставителя.

Законът за местното самоуправление и местната администрация дава правомощия на общинския съвет да приема наредби по въпросите с местно значение. Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община е действащ подзаконов нормативен акт, като посочените като основание за издаване на процесното наказателно постановление норми - чл. 44 ал.3 т.3 и чл. 59 ал.1 са действащо право, докато не бъдат отменени с влязъл в сила акт.

В случая АНО е кметът на кмета на СО - район "О.". Съгласно чл. 58 от Наредба за организация на движението на територията на Столична община, контролът по изпълнението на тази наредба се осъществява от кмета на Столична община, както и от директора на СДВР и/или определени от него длъжностни лица с нарочна заповед. Представена е по делото типова длъжностна характеристика на длъжността командир на отделение към група ООР, сектор ООР, отдел ОП при СДВР. Актосъставителят обаче е действал с компетентност по Наредба за организация на движението на територията на Столична община, а не по ЗДвП. По делото е приложена като доказателство Заповед № РД - 09 - 258/28.02.2006г на кмета на СО, с която възлага на кметовете на райони на територията на СО да издават наказателни постановления срещу нарушителите по Наредбата за организация на движението на територията на СО. Съгласно чл. 61 ал.3 от наредбата - НП се издават от кмета на СО или определени с нарочна писмена заповед от него длъжностни лица. Предвидена е възможност за делегиране на права в нормативен акт. По делото е приложена като доказателство и заповед рег. № з - 1021/24.01.2008г на директора на СДВР, която определя компетентността на актосъставителите по Наредбата за организация на движението на

територията на СО. Самият актосъставител има компетентност да започва производства по сочената погоре наредба, като съдът приема, че производството е започнало именно по този нормативен акт.

АССГ не споделя възражението в касационната жалба за необсъждане на свидетелските показания на св. П.. Същите са пресъздадени в текста на решението на СРС, като за да обоснове извод за паркирано МПС, съдът се е позовал както на показанията на актосъставителя, така и на тези на св. П.. Последната е заявила, че съпругът ѝ е бил в магазина за месо с нея за известно време, през което автомобилът му е бил „спрял” на трамвайната спирка. Актосъставителят също говори за това, че автомобилът на наказаното лице е бил "спрял" на спирка на МГТ, през което време водачът се е намирал в магазина за месо. Като се е позовал на тези доказателства, СРС е приел, че се касае за паркиране на автомобила по смисъла на чл. 44 ал.3 т.3 от Наредба за организация на движението на територията на Столична община. Този извод съдът е приел чрез посочване на факта, че водачът на автомобила не се е намирал в него или непосредствено до него. Касационната инстанция не приема възражението на касатора, че в решението липсват мотиви защо съдът приема, че се касае за паркиране, а не за спиране на автомобила.

Съгласно чл. 44 ал.3 т. 3 от Наредба за организация на движението на територията на Столична община паркирането е забранено на спирките на превозните средства от редовните линии за обществен превоз на пътници. По делото няма спор, че автомобилът на В. П. е бил ситуиран на спирка на ПС от редовните линии на обществения превоз на пътници. Поставя се въпроса дали същият е бил спрял или паркирал с оглед изпълнителното деяние от състава на нарушението.

Съдът извърши служебна проверка и констатира, че в същата наредба липсва легално определение на понятието „паркира”. При липса на легално определение, съдът на основание чл. 46 ал.2 от ЗНА извежда дефиниция на понятието „паркира” от ППЗДвП. Параграф 1 т. 43,44 и 45 от ППЗДвП дават легални дефиниции на понятията „спиране”, „престояващо ППС” и "паркирано ППС".Видно от същите текстове,; т.43. "Спиране" е привеждане в неподвижно състояние на пътното превозно средство;т. 44. "Престояващо пътн превозно средство" е пътн превозно средство, спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизание на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача.т. 45. "Паркирано пътн превозно средство" е спряно пътн превозно средство извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие или в подчинение на правилата за движение.Безспорно от установените по делото факти, автомобилът не може да се приеме нито като спрял, нито като престояващ, както е посочил и РС, именно поради факта, че водачът на автомобила нито е бил зад волана на същия, нито са извършвани дейности по качване и слизание или товарене в присъствието на шофьора. Извън тези хипотези, автомобилът се приема за паркирал, поради което и правилно е приложена разпоредбата от наказващия орган. Съответно РС законосъобразно е приложил материалния закон.

Въз основа на релевантните факти, РС правилно и законосъобразно е обосновал съставомерност на деянието по чл. 44 ал.3 т.3 от НОДТСО както от обективна, така и от субективна страна.

Касационната инстанция приема, че мотивите на РС достатъчно пълни, обосновани,

поради което следва да бъдат изцяло споделени.

По отношение вида и размера на наложеното наказание: На водача на автомобила – В. П. е наложена глоба в размер на 60лв на основание чл. 59 ал. 1 от НОДТСО. Размерът на глобата е справедливо определен предвид фактите по делото и предвид законовоопределение такъв до 500лв, наложеният се явява минимален.

По изложените съображения, АССГ в настоящия състав приема, че решението на РС като валидно, допустимо и постановено при липса на процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон следва да бъде оставено в сила.

Предвид горното и на основание чл. 221 ал.2 от АПК АССГ в настоящия касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.09.2011г на РС [населено място] по нахд № 8027/2010г.

Решението е окончателно.

Председател:

/Пламен Горелски /

Членове:

.....

/А. А./

.....

/М. К./